

17de JAARGANG, NR. 315
1 APRIL 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP DE PLAAT

Under the surface, Ikarai,
 Toots Thielemans, Branford Marsalis,
 John Lundbom e.a.

8 JAZZ OP DE PLANKEN

Yotam Silberstein, Rein de Graaff,
 Jane Bunnett & Maqueque,
 Lizz Wright e.a.

EN VERDER O.A.:

14 New York Calling (Roos Plaatsman)

15 Good Friday Blues (Erik Marcel Frans)

17 Festivals mei

15,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2019

NR. 316 KOMT 22 APRIL UIT

NIEUWS

Pianist Lorenzo Vitolo wint elfde editie Leiden Jazz Award

De Italiaanse pianist Lorenzo Vitolo heeft zondag 17 maart in de Leidse Stadsgehoorzaal de elfde editie van het concours om de Leiden Jazz Award gewonnen. Vitolo studeert aan het Prins Claus Conservatorium in Groningen. Zijn begeleiders tijdens de finale van het concours waren Ju Min Park op bas en Georgios Potamianos op drums. Een studentenjury koos de Belgische pianist Alexandre Lesage tot winnaar van de Studentenprijs. Lesage is student van het Conservatorium Maastricht en trad op met drummer John Wolter en bassist Wolf van Gemert als begeleiders. Lorenzo Vitolo kreeg als wisseltrofee een kristallen jazzbokaal, ontworpen door Siem van der Marel. Verder mocht hij 1.000 euro incasseren en krijgt hij de mogelijkheid een cd bij Challenge Records uit te brengen.

Doorstart ZeelandJazz in 2020

Het festival ZeelandJazz, dat dit jaar niet doorgaat, moet in 2020 een doorstart krijgen. Een aantal partijen gaat daarvoor om de tafel zitten, onder meer Zeeland Theaters, de Zeeuwse Concertzaal, Muziekpodium Zeeland. Het overleg vindt plaats op initiatief van Ben de Reu, gedeputeerde Cultuur van de provincie Zeeland. De uitvoering van het nieuwe festival zal in handen liggen van de organisatie die na het samengaan van MuziekPodium Zeeland en de Zeeuwse Concertzaal ontstaat. Dit jaar komen er wel Zeeuwse Jazzdagen (zie pag. 3).

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Aishinka. (Foto: Pierre-Yves Andri)

WINNAAR AISHINKA BEZORGT JURY B-JAZZ INTERNATIONAL CONTEST 'KIPPENVEL'

De Belgische formatie Aishinka heeft in Leuven de B-Jazz International Contest 2019 gewonnen. De leden van de internationale vakjury kregen naar eigen zeggen 'kippenvel' tijdens het optreden. Het concours beleefde dit jaar op 22 en 23 maart de veertigste editie. Het startte in 1979 onder de naam Jazz Hoeilaart.

In totaal meldden zich zestig groepen uit 22 landen aan voor het concours. Zes deelnemers werden voor de finale geselecteerd. Dat waren naast de winnaar: Obradovic-Tixier, het Stefano Minder Quintet, Trio De Lucs, Serendip en het Anders Fjeldsted Sextet. De jury bestond dit jaar uit Anneleen Boehme, Artan Buleshkaj, Jan Formannoy (voorzitter), Sabine Kühlich, Leon Lhoëst, Marco Siniscalco en Filip Verneert. Het voor iedere groep verplichte nummer werd geschreven door Philip Catherine. Hij ontving voor deze compositie, met als titel 'Title', de Compositieprijs 2019. De winnende formatie Aishinka werd in 2016 in Brussel gevormd. Het ensemble bestaat uit: Louise Andri (piano) [...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

..vervolg B-Jazz International Contest

Emmanuelle Duvillard (zang), Julie Rens (zang), Claire Parsons (zang), Tom Bourgeois (sopraansax), Fil Caporali (contrabas) en Martin Méreau (drums). De groep kruidt Bulgaarse volksmuziek met jazzimprovisatie. Uit het juryverslag: 'Aishinka was touching us, caught our attention from the first moment on and kept surprising us. Aishinka had a real vibe with the audience. The arrangements are great: varied and in balance. Beautiful sounds! The singers are great. We love the soprano sax in the band. Beautiful rhythmsection. The playing of the pianist was so delicate.' Als winnaar krijgt Aishinka een aantal optredens aangeboden, onder meer tijdens het komende Amersfoort Jazz Festival. Ook ontving de groep een bedrag van 500 euro.

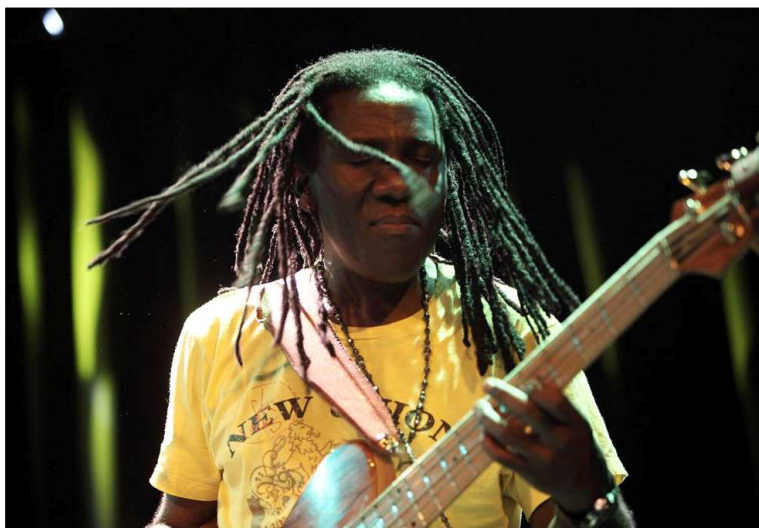
Lex Jasper. (Persfoto)

Lex Jasper koninklijk onderscheiden

Pianist Lex Jasper is benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Jasper ontving de onderscheiding 25 maart, op zijn 70ste verjaardag, uit handen van de Groningse burgemeester Peter den Ouden tijdens een concert met het Noordpool orkest in concertzaal De Oosterpoort. Jasper denkt nog niet aan stoppen. Hij gaat in ieder geval nog een trio cd opnemen en concerten doen.

Jazz & Mo' Award voor Chris Joris

Percussionist-pianist Chris Joris heeft op 24 maart in Leuven de Jazz & Mo' Award 2019 ontvangen. De Award, in het leven geroepen door jazzmagazine Jazz & Mo', wordt jaarlijks uitgereikt aan 'een jazzmuzikant die zich het voorbije jaar liet opmerken wat betreft vernieuwing, verbreding en verjonging'. Winnaars in het verleden waren onder anderen saxofonist Frank Vaganée (2011), drummer Teun Verbruggen (2013), trompettist Bert Joris (2014), saxofonist Robin Verheyen (2016) en bassist Nicolas Thys (2017).

Richard Bona in 2010 in de Melkweg. (Foto: Joke Schot)

INTERNATIONAAL PROGRAMMA OP TWEDE EDITIE DUTCH DOUBLE BASS FESTIVAL

De bassisten Richard Bona en Renaud Garcia-Fons komen naar de tweede editie van het Dutch Double Bass Festival. Artistiek leider is contrabassist James Oesi. Hij nodigde een vijftiental (internationale) groepen uit met een bassist in de hoofdrol. Zowel klassieke muziek, jazz als crossover is vertegenwoordigd in het programma. Het festival is op 8 en 9 juni 2019 in Rotterdam.

Ook bassist Dominic Seldis is van de partij. Hij presenteert The Basses of the Koninklijk Concertgebouw Orkest. Andere namen uit het programma zijn: Jimmy Haslip, Rick Stotijn, Omer Avital, Eric van der Westen, Tony Overwater, Thomas Pol en Frans Petter Eldh. Festivaloprichter James Oesi speelt met zijn groep met onder anderen David Kweksilber (rieten). Moderne muziekspecialisten Håkon Thelin (Ensemble Modern) en Nicolas Crosse (Ensemble Intercontemporain) laten de nieuwste muzikale ontwikkelingen horen.

Meer info: www.ddbf.nl

MUSEUM ROTTERDAM VIERT 100 JAAR JAZZ

In samenwerking met gastcurator Hans Zirkzee, auteur van het boek 'Jazz in Rotterdam', toont Museum Rotterdam de geschiedenis van honderd jaar jazz in Rotterdam. Op de mini-expositie zijn objecten, beelden, affiches en films te zien. De expositie start op 27 april en duurt tot en met 8 september.

Als beginpunt van de jazz in Rotterdam hebben de samenstellers een evenement van 5 mei 1919 genomen. Toen presenteerde Casino Variété 'muziek van John Streletskie, gedanst door Maddy en Willy Enclaf' in Casino Variété. In de Roaring Twenties haalden Rotterdamse jazzmusici dankzij het rijke uitgaansleven een internationaal niveau. In het volgende decennium groeide het aantal jazzconcerten tot een historisch hoogtepunt waarbij er werd geswingd in legendarische dancings zoals Pschorr, Lybelle, La Gaîté en de Cosmopoliet. Tot de Tweede Wereldoorlog zich aankondigde. Jazz verdween uit de havenstad tot het eind van de jaren veertig.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Zeeuwse Jazzdagen eenmalig alternatief voor festival ZeelandJazz

Omdat het festival ZeelandJazz dit jaar geen doorgang kan vinden, is er een eenmalig alternatief op poten gezet: de Zeeuwse Jazzdagen. Zowel in Terneuzen als in Middelburg zijn onder die vlag voor het tweede en derde weekend jazzconcerten geprogrammeerd. Op 8 en 9 juni is er een concert bij Porgy en Bess. Het jongerenpodium de PIT en verschillende cafés in Terneuzen zullen een gratis toegankelijk jazzprogramma bieden en er zijn als vanouds een aantal straatorkesten. Een week later, op 15 en 16 juni, zijn er in Middelburg vier concerten in podium de Spot. Een 'North Sea Jazzband' gecombineerd met een dansbare jazzband van de nieuwe generatie. Er komt een gratis toegankelijk programma op de zaterdag op en rond Plein 1940. In april zullen de artiesten van de Zeeuwse Jazzdagen bekendgemaakt worden.

Basisscholieren Valkenswaard krijgen jazzgeschiedenis

De groepen zeven van verschillende Valkenswaardse basisscholen maken via een speciaal jazzproject kennis met jazzmuziek. Het startte eind maart en wordt verzorgd door de stichting Jazz Educatie Valkenswaard. Projectleider is muziekdocent Michiel Wetzer van het Valkenswaardse Centrum voor Muziek en Dans. Het project omvat drie klassenlessen met een gezamenlijk eindconcert op 10 april. Wetzer vertelt over het ontstaan van de jazz en illustreert dat met filmbeelden. Zaken als slavernij, katoenplantages, de 'worksongs', improvisaties, de ritmiek, gospels en spirituals komen aan de orde. Ook wordt er muziek beluisterd en musiceren de kinderen zelf.

Fotoboek 'Vijf jaar Friejam in beeld'

Ter gelegenheid van het vijfjarig jubileum van Friejam heeft huisfotograaf Gitta Overmaat het fotoboek 'Vijf jaar Friejam in beeld' samengesteld. Het boek geeft in honderd pagina's een overzicht van wat Friejam de afgelopen vijf jaar allemaal heeft georganiseerd op het gebied van concerten, jamsessies, jazzcafés, workshops en masterclasses. Het boek bevat foto's in fullcolour op A4-formaat en is te verkrijgen tijdens het jazzfestival ter gelegenheid van het jubileum op zaterdag 13 april in Neushoorn in Leeuwarden. Friejam is een vereniging met als doel 'het bevorderen van de niet-professionele jazzpraktijk in Fryslân'.

Meer jazznieuws op pagina 13.

We are 6, winnaars van de Erasmus Jazz Prijs 2019.
(Foto: Marcel van Oostrom)

WE ARE 6 WINT ERASMUS JAZZ PRIJS 2019

Het sextet We Are 6 heeft 24 maart in Rotterdam de Erasmus Jazz Prijs 2019 gewonnen. Aan deze prijs voor de beste jazzband van conservatorium Codarts Rotterdam is een bedrag verbonden van 2.500 euro, aangeboden door sponsor Nedspice.

De vakjury (Joost Patočka, Friederike Darius en Frank van Berkel) prees We Are 6 om het hoge niveau van de composities - 'every song told a little story' - en noemde het spel 'hedendaagse jazz in de breedste zin van het woord'. Daniel Denis, gitarist van het trio Amaguk, mocht de prijs voor beste solist in ontvangst nemen. De vakjury noemde hem 'een toegewijde en inspirerende muzikant met een geweldige podiumpresentatie'. Het publiek kon meestemmen via een app.

De Erasmus Jazz Prijs is 24 jaar geleden in het leven geroepen om jong jazztalent een zet te geven in het beroepscircuit. Eerdere prijswinnaars waren onder anderen trompettist Jan van Duikerken, saxofonist Bart Wirtz, trombonist Louk Boudesteijn, saxofoniste Stephanie Francke Liberati Quartet, pianist Dimitar Bodurov en de drummers Jasper van Hulten, Jimmi Hueting en Niek de Bruijn.

Finalisten eerste editie concours KCA Jazz Award bekend

Het Soet Kempeneer Trio en het Roeland Celis Quintet waren 31 maart de finalisten van de eerste editie van de KCA Award. Het concours is een initiatief van JazzBozz (Bergen op Zoom) en het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen (KCA). Voorwaarde voor deelname is dat een bandlid nog op het KCA studeert. Bassist Kempeneer (23) voldoet aan die voorwaarde, zijn begeleiders niet: "Ik had opnamen gemaakt met Bram De Looze (piano) en Samuel Ber (drums) en stuurde die in voor deelname. Nu we uitverkoren zijn, noemden we het trio naar mij, maar de rol van de andere muzikanten is even groot." (bron: BN De Stem, 26 maart) Het Roeland Celis Quintet bestaat uit Karel de Cuelenaere (piano), Sylvain Debaisieux (saxofoon), Cyrille Obermüller (bas) en Gert-Jan Dreessen (drums). Gitarist en naamgever van het kwintet Roeland Celis (25) studeerde drie jaar geleden af. De andere bandleden studeren nog. Bij het sluiten van deze Jazzflits was nog niet bekend wie van de twee finalisten als winnaar uit de bus is gekomen.

JAZZ OP DE PLAAT

DOPPLER TRIO

Nebula

Fattoria Musica Records

Bezetting:

Daniël van der Duim (piano),
Floris-Jan van den Berg (contrabas),
Hendrik Eichler (drums).

De musici ontmoetten elkaar nog niet zo lang geleden op het ArtEZ Conservatorium in Arnhem. Het zijn dus nog jonge kerels, de mannen van het Doppler Trio. Hoewel hun bezetting die is van een traditioneel jazzcombo, zijn pianist Daniël van der Duim, bassist Floris-Jan van den Berg en slagwerker Hendrik Eichler helemaal van deze tijd.

De Nederlands-Duitse combinatie leunt sterk op latinritmes en -grooves, maar heeft al wel degelijk een eigen percussief intrigerend geluid ontwikkeld. Hun eerste proeve van bekwaamheid is de cd Nebula met zeven eigen stukken, die zich kenmerken door zeer degelijk aardse vakwerk in combinatie met een atmosferische, verhalende sound.

Dankzij effecten op de pianoklanken, etherische zang van de bassist en exotische instrumenten als de didgeridoo en Indiase percussie ontstijgen de tracks het aardse bestaan zonder volledig losgezongen te raken van de down to earth jazzbasis. En er wordt vrolijk geïmproviseerd, zoals het hoort in de jazz.

Hans Invernizzi

Bekijk een filmpje over de cd:

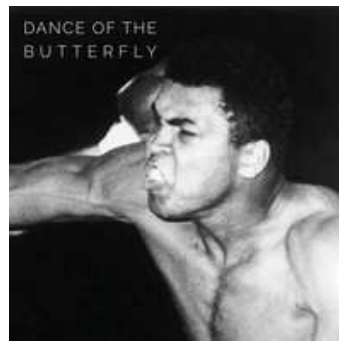
<https://www.youtube.com/watch?v=a4L1ZzDKVoY>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

IKARAI

Muhammad

Sena Records

Bezetting:

Camiel Jansen (contrabas),
Julian Schneemann (piano),
Jeroen Batterink (drums), Tessel Hersbach (viool),
Yanna Pelser (altviool) en Bence Huszar (cello).

In 1974 stond bokszaargewicht en praatjesmaker Muhammad Ali in zijn legendarische 'Rumble in the Jungle'-wedstrijd tegenover George Foreman. Pas in de achtste ronde wist Ali zijn tegenstander knock-out te slaan. Hij kreeg zijn overwinning niet cadeau. Pas na het incasseren van vele mokerslagen wist hij Foreman te bedwingen. De wereld keek via de televisie ademloos toe.

De wedstrijd in voormalig Zaïre inspireerde het jonge zeskoppige ensemble Ikarai tot het schrijven van tien stukken. In een boksring, opgebouwd in de schouwburg van Hengelo, nam de groep de cd 'Muhammad' live op. Tussen de nummers door horen we het originele commentaar en uitspraken van Ali. Muhammad is een 'ode aan de grootste bokser aller tijden'.

Ikarai bestaat uit een jazzcombo dat is samengesmolten met een strijkkwartet. De drijvende kracht is bassist en componist Camiel Jansen, een groot liefhebber van de bokssport en met name 'big mouth' Muhammad Ali, die behalve bokser een activist was die streed voor rassengelijkheid. Jansen en zijn collega's nemen je mee naar Ali's gedachten tijdens de wedstrijd.

Hoewel de afloop bekend is, is de muzikale vertaling van de bokspartij naar muziek opwindend en spannend tot de laatste seconde. Je hoort de slaanregens en je proeft het zweet. De jazzy aanpak met strijkers en audiofragmenten werkt wonderlijk goed. Het tonen van filmbeelden tijdens de uitvoering bleek overbodig. De muziek is krachtig genoeg om acht ronden geboeid te blijven.

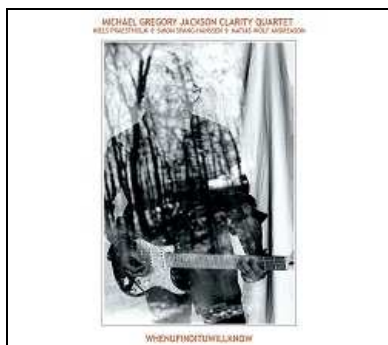
Hans Invernizzi

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=6O3czRgozf0>

MICHAEL GREGORY JACKSON CLARITY 4-TET WHENUFINDITUWILLKNOW

Eigen Beheer

Bezetting:

Michael Gregory Jackson
(gitaren, harmonica, percussie),
Niels Praestholm (bas), Simon Spang-Hanssen (altsax,
sopraansax), Matias Wolf Andreason (drums).

Meester-gitaristen Bill Frisell en Pat Metheny zijn grote bewonderaars van hem. De Amerikaanse jazzgitarist Michael Gregory Jackson (65) is een generatiegenoot van de twee. In deze contreien is hij minder bekend dan Bill en Pat, maar dat zegt niets over zijn invloed en kwaliteiten.

De man loopt al sinds de jaren zeventig mee in het jazzcircuit in de VS en heeft met grote namen in de muziekindustrie gewerkt. Op zijn laatste cd 'WHENUFINDITUWILLKNOW' keert hij met zijn drie Deense begeleiders terug naar de avant gardejazz, een genre waarin Jackson al in de jaren zeventig excelleerde.

In de jaren daarna verkende hij andere terreinen, namelijk die van de singer/songwriterscene, de R&B, de blues, de rock en de new wave. Maar nu is hij terug op het oude nest. Als gitarist, bandleider en componist opereert Jackson naar eigen zeggen met geest en hart wijd open.

Hij doet dat met grote intensiteit en beurtelings vurig bijtend of subtiel, maar steeds in your face gitaarspel, waarin zijn liefde voor rock is terug te horen. Op het door hemzelf geproduceerde en gearrangeerde album 'WHENUFINDITUWILLKNOW' neemt Jackson ons in negen eigen composities mee op zijn ontdekkingsreizen in de jazz.

Jackson klinkt niet meer zo rauw als in zijn jonge jaren maar dat is geen probleem. Zijn spel is nu gerijpter, gevarieerder en gelaagder. De hechte interactie met 'zijn' Denen is daar ook debet aan. Zij tillen de zelfbewuste en assertieve gitarist op naar grote hoogte.

Hans Invernizzi

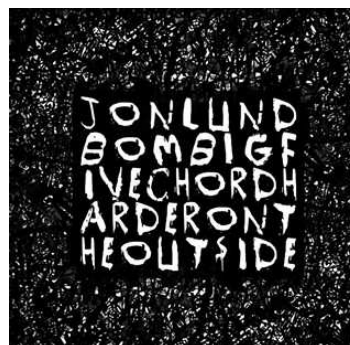
Luister hier naar een stuk van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=zjF-oT6YPAs>

JON LUNDBOM AND BIG FIVE CHORD

Harder On The Outside

Hot Cup Records

Bezetting:

Justin Wood (altsax, sopraansax),
Bryan Murray (tenorsax, balto sax),
Jon Lundbom (gitaar, composities),
Moppa Elliott (bas), Dan Monaghan (drums).

Na een serie ep's uit 2016 en het album 'Jeremiah' uit 2015 is dit eindelijk weer eens een nieuw levensteken van Big Five Chord, de band van gitarist Jon Lundbom. En waar de ep-serie veel covers bevatte, is 'Harder On The Outside' vooral gevuld met eigen werk. In de persinformatie lezen we hoe de muziek tot stand is gekomen: saxofonist Bryan Murray samplede beats uit ouder werk van Lundbom als basis voor zijn eigen plaat 'Beats by Balto'. En die gebruikte Lundbom weer voor nieuwe composities. Een ingewikkeld verhaal, dat voor het uiteindelijke muzikale resultaat bijzonder weinig ter zake doet. Het is weer typisch het soort mythevorming op de platen, waar bassist Moppa Elliott op zijn label Hot Cup zijn luisterpubliek mee in verwarring wil brengen. De enige uitzondering op het procedé is 'Fussing blues', een werkje van banjōist Frank Littig uit 1924. Het krijgt een behandeling als een Ornette Coleman-achtige freejazz. In het andere materiaal is veel ruimte voor contrasten, en dan met name tussen lyriek en rauwheid. Voor het laatste kunnen we altijd goed terecht bij Murray en zijn hybride 'balto saxophone' (een altsaxofoon met een baritonmondstuk en een plastic riet). Al in het openingsnummer, 'People be talking', knalt hij erin met een vervreemdende solo na het vriendelijke blazersthema waar het stuk mee opent. Zijn collega, Justin Wood (die Jon Irabagon sinds kort vervangt), is veel meer een lyricus, zoals we horen in zijn solo in het Lounge Lizards-achtige 'Prednisone'. Het weerwerk wordt hier door Lundbom zelf gegeven met een gruisige gitaarsolo, die een goed, helder verhaal vertelt. Elliott en drummer Dan Monaghan vormen al anderhalf decennium de motor die de hersenspinsels van Lundbom elke kant uitstuurt die de leider maar wil.

Herman te Loo

Luister hier naar 'People be talking':

<https://youtu.be/TSR9QePLeHI>

BRANFORD MARSALIS
The Secret Between The Shadow And The Soul
 Marsalis Music/Sony Music

Bezetting:

Branford Marsalis (sopraan- en tenorsax),
 Joey Calderazzo (piano),
 Eric Revis (bas),
 Justin Faulkner (drums).

Dit album 'The Secret Between The Shadow And The Soul' biedt steeds dezelfde instrumentatie: drums, bas, piano en tenor- of sopraansax. Toch krijgt de luisteraar geregeld de indruk naar totaal verschillende bands te luisteren. Dat komt door de zorgvuldig gearrangeerde composities - bijna allemaal eigen werk - en de uitwerking daarvan. Elk stuk lijkt uit een ander universum te komen, en de improvisaties blijven binnen de atmosfeer van de muziek die op de standaard staat. Neem 'Dance of the evil toys': na een jachtig thema is het of een verhitte Willem Breuker de sax heeft overgenomen. De leider blaast in het free-idiom en laat zoveel mogelijk noten horen op een zo hard mogelijk volume.

Meteen daarop volgt 'Conversation among the Ruins': een melodieuze, verfijnde ballad die ongehaast en stemmig wordt uitgewerkt. Daarna krijgen we 'Snake hip waltz' (Andrew Hill) dat - de titel ten spijt - bepaald geen dansbaar walsje is. Het dwarse thema lijkt achterstevoren te worden gespeeld. In de saxsolo pakt de slagwerker dusdanig uit, dat er bijna sprake lijkt van een gezamenlijke improvisatie. 'Cianna' daarentegen, is een rumba in strak dansschool-tempo.

Zo gaat dit caleidoscopische album verder. Voor de volledigheid had er ook een stukje (neo)bop en een blues bij gekund, maar misschien zien Marsalis cum suis dat wel als gepasseerde stations. Hoe dan ook een weloverwogen samengestelde cd van een groep componisten. Ga er maar eens goed voor zitten.

Jeroen de Valk

Bekijk hier een filmpje over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=JjMtRips0WE>

QUINSIN NACHOFF'S FLUX
Path Of Totality
 Whirlwind Recordings

Bezetting:

Quinsin Nachoff (tenorsax, sopraansax, composities),
 David Binney (altsax, C-melodysax), Matt Mitchell (piano, synthesizers, klavecimbel, harmonium), Kenny Wollesen, Nate Wood (drums) + Dan Urness, Matt Holman (trompet), Ryan Keberle (trombone), Alan Ferber (trombone, bastrombone) Carl Maraghi (baritonsax, basklarinet) Jason Barnsley (orgel), David Travers-Smith (synthesizers) Mark Duggan (vibrafoon, percussie), Orlando Hernández (tapdance).

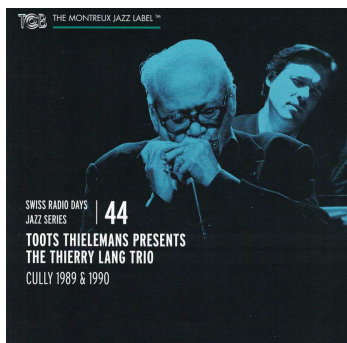
In JF 314 was al een nieuwsbericht te lezen over het project 'Path Of Totality' van de Canadees-New Yorkse saxofonist/componist Quinsin Nachoff. Behalve een dubbel-cd beslaat het ook een serie korte animatiefilms met Nachoffs composities als uitgangspunt. Dat is bepaald geen gek idee, want de stukken op dit nieuwe album van zijn inmiddels tot kwintet uitgegroeide Flux zijn absoluut beeldend te noemen. Nachoff neemt bepaald geen genoegen met het uitgekauwde jazzmodel van thema-solo's-thema. Elke compositie heeft zijn eigen vorm, en kent in dit geval ook subliem ingezette gastmuzikanten. Aan de vaste bezetting is sowieso Nate Wood (bekend van Kneebody) als tweede drummer toegevoegd, hetgeen voor een rijke ritmische basis zorgt. Maar wat te denken van het door Jason Barnsley bespeelde theaterorgel uit 1924? Het zorgt voor een dramatische binnenkomer in 'Bounce'. En de extra blazers die Nachoff heeft geëngageerd voor zijn 'March macabre' geven de begrafenisstoet een surrealistische sfeer, waar de leider zelf op sopraansax overheen danst. Tapdanser Orlando Hernández sluit de mars af als een desolate epiloog. Zo biedt iedere track weer nieuwe in- en vergezichten, met de nodige humor (zoals de fijne analoge synthesizers en het springerige Zappa-achtige thema van 'Splatter') en invloeden uit alle hoeken en gaten (gamelan-ritmiek in het aan John Cage opgedragen 'Toy piano meditation'). Het moge duidelijk zijn dat Quinsin Nachoff zich met dit album op de kaart heeft gezet als een componist om rekening mee te houden

Herman te Loo

Bekijk hier de video van de Nederlandse regisseur Udo Prinsen voor (een korte versie van) 'Splatter':
https://www.youtube.com/watch?v=a_RjhBdgE4k

TOOTS THIELEMANS
Presents The Thierry Lang Trio

TCB Records

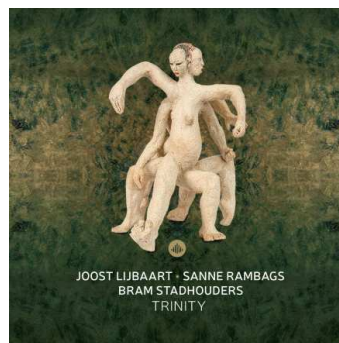
Bezetting:

Toots Thielemans (mondharmonica),
Thierry Lang (piano), Ivor Malherbe (bas),
Marcel Papaux (drums).

Nergens zo uitgesproken als in de jazz worden musici in categorieën ingedeeld. Nog niet zo lang geleden deugde je of deugde je niet. Wie buiten de incrowdkring van jazzkenners bij een groot publiek populair werd, was bij voorbaat verdacht. Louis Armstrong (met uitzondering van zijn Hot Five opnamen werd er dan altijd bij gezegd), Dave Brubeck, Oscar Peterson en in Nederland Pim Jacobs zaten op de verdachtenbank. Toots Thielemans hoorde daar ook bij, zeker omdat hij ook nog eens op 'kinderspeelgoed' speelde. Zeker, Toots was er niet vies van om met popartiesten ver buiten de gebaande jazzpaden te treden en het is ook waar dat hij door Tros en Willem Duys werd omarmd. Als deze niet eerder uitgebrachte opnamen van het Zwitserse Cully Jazz Festival uit maart 1989 en 1990 iets duidelijk maken is dat dit allemaal onzin is. Ongeacht wat Toots mogelijk met oninteressante muzikanten en in suffe genres heeft gespeeld, deze festivaloptredens bewijzen dat hij zonder enige terughoudendheid tot de grootste jazzmusici gerekend moet worden. In zeven lange nummers, zonder zijn geijkte hits, met deels standards en deels vrij onbekende nummers van Paul Simon, Bruno Martino en Phil Markowitz, laat Toots zijn ongeëvenaarde improvisatietalent horen en jubelt hij op zijn kleine mondharmonica om aan te tonen dat dit een volwaardig instrument is dat in niets onderdoet voor trompet of saxofoon. Toots wordt begeleid door de hier tamelijk onbekende Zwitserse pianist Thierry Lang, doorgaans actief in het genre van kamerjazz maar nu een stevige swinger die met zijn trio voor Toots de ideale bedding vormt waarin die elke verwachte en onverwachte bocht kan nemen. Toots wordt gelanceerd tot uitzinnige swing die zo maar kan overgaan in diepe emotionele gevoelsmuziek zoals we die van hem kennen. Stel dat je één plaat van Toots Thielemans zou willen hebben, en dan liefst ook de beste, één waarop je meteen hoort waarom hij zo veel beter is dan alle andere mondharmonicaspelers, dan is deze cd een uitstekende keus.

Tom Beetz

UNDER THE SURFACE
Trinity
Challenge Records

Bezetting:

Joost Lijbaart (drums, percussie),
Sanne Rambags (zang, poezie),
Bram Stadhouders (gitaar).

In het persbericht bij het tweede album van Under the Surface, het improvisatietrio bestaande uit slagwerker Joost Lijbaart (1967), zangeres Sanne Rambags (1994) en gitarist Bram Stadhouders (1987), staat: "De cd 'Trinity' neemt je mee naar een verborgen wereld van tederheid, woede, veiligheid, vreugde, eenzaamheid, rust en verdriet. 'Trinity' is een reis naar de grenzen van je ziel". Maak dat maar eens waar met zijn drietjes. Voorop gesteld: de muziek is, net als op eersteling 'Under The Surface', waanzinnig mooi. Maar wie de begeleidende teksten leest en de hoes bekijkt, krijgt overal jeuk. Neem alleen de foto achter op de cover. De drie musici presenteren zich als een soort nieuwe heiligen. Raar en volkomen onnodig. Nog wat ronkende tekst ter illustratie: "Lijbaart, Stadhouders en Rambags zoeken én onderzoeken samen ruimte en stilte door middel van improvisatie. 'Trinity' gaat over jezelf durven zijn, in je eigen kracht staan en dit te communiceren naar anderen. Het nieuwe album nodigt je uit om de dialoog met jezelf aan te gaan." Nogal overdreven allemaal. Maar goed, wie zich concentreert op de muzikale prestaties kan alleen maar het diepste respect voor het drietje hebben. Wat Lijbaart uit zijn percussie-instrumenten, Stadhouders uit zijn gitaar en Rambags uit haar stembanden haalt, is nauwelijks te beschrijven. En dan te bedenken dat de twaalf tracks alle, op verschillende locaties, live zijn opgenomen. De geluidskwaliteit is subliem en de stukken zijn zo bewerkt, dat je je in een kathedraal van enorme omvang waant. De nummers klinken alsof ze in de Middeleeuwen zijn vastgelegd. Het trio slaagt er zeker in de luisteraar te vangen en te betoveren. Jammer van de zweverige new age-aanstelleritis er omheen.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=WGIkaDAF2-0>

JAZZ OP DE PLANKEN

YOTAM SILBERSTEIN 4-TET

Future Memories

Bezetting:

Yotam Silberstein (gitaar),
Vitor Gonçalves (piano, accordeon),
Rick Rosato (bas),
Daniel Dor (drums).

Datum en plaats:

16 maart 2019,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Yotam Silberstein is geboren in Tel Aviv en woont en werkt sinds 2005 in New York. Daar speelde hij met grote namen. Ondanks dat is hij hier niet enorm bekend. In Rotterdam, en twee dagen daarvoor in Amsterdam, speelde hij met zijn kwartet. Ze waren tien dagen aan het toeren, ze waren hun bagage kwijt en Silberstein was ziek. Desondanks speelde hij gedreven en virtuoos. De muziek kwam van de recentelijk verschenen cd 'Future Memories'. Gezien zijn 'roots' verwacht je een mix van twee stijlen: Israëliësch en Amerikaans, maar met een Braziliaanse pianist en een Canadese bassist pakte dat heel anders uit. Overigens is de drummer ook Israëliësch. Silberstein vertelde dat hij zijn voorliefde voor Braziliaanse (!) muziek bestrijdt door: te componeren. En dat bleek. Hij speelde pretentieloos, met schijnbaar groot gemak en steeds in dienst van de groep. Daarbij zong hij soms zachtjes en woordloos mee. De groep volgde de wendingen in de composities heel knap. Pianist Vitor Gonçalves was met het Braziliaanse idioom als een vis in het water. Hij speelde ook drie stukken samen met Silberstein. Drummer Rick Rosato was de enige die niet soleerde. Of jawel, toch heel even, maar hij voelde zich blijkbaar heel onbehaaglijk. Silberstein is een voorbeeld van een generatie die zich niet aan grenzen houdt. De conclusie? Een avondje Braziliaans aan zee in Tel Aviv.

Peter J. Korten

Yotam Silberstein. (Foto: Joke Schot)

Vitor Gonçalves. (Foto: Joke Schot)

JAEGER, PUNKT & HEMINGWAY

Bezetting:

Michael Jaeger (tenorsax, klarinet),
Noah Punkt (bas),
Gerry Hemingway (drums).

Datum en plaats:

17 maart 2019,
Brouwerij Martinus,
Groningen.

Michael Jaeger. (Foto: Willem Schwertmann)

Na een week zware Groningse regen, bracht het Duits-Amerikaanse trio Jaeger Punkt en Hemingway zonneschijn. Het riep mooie herinneringen aan de Zomer Jazz Fiets Tour op, waar de Amerikaanse drummer regelmatig speelde. Er werd op ouderwetse manier geïmproviseerd, waarbij vanzelfsprekend de omgeving in de uitvoering geïncorporeerd werd. Zo gebruikte Jaeger het vloerkleed om zijn klarinet te dempen en hing hij belletjes aan zijn sax, die ongecontroleerd hun bijdrage leverden. Drummer Hemingway speelde een duet met de klok in Martinus.

En zoals het hoort in deze vorm van improvisatie had niemand een vaste rol. Punkt en Jaeger wisselden regelmatig van rol, waarbij Jaeger op klarinet de baslijnen speelde en Punkt de melodie. Het gelegenheidstrio creëerde een hecht spanningsveld, waarin vooral Jaeger en Hemingway elkaar regelmatig opzochten om daarna de eenheid weer compleet te laten varen om dan weer te eindigen in het vangnet van bassist Punkt. Het leverde een broeierige, maar interessante sfeer op. De improvisatie leek wel op het gistingsproces dat in de ketels van de brouwerij een verdieping lager plaatsvond.

Bart Hollebrandse

Vlnr: Jaeger, Punkt, Hemingway. (Foto: Willem Schwertmann)

'Er werd op ouderwetse manier geïmproviseerd, waarbij vanzelfsprekend de omgeving in de uitvoering geïncorporeerd werd.'

FRANZ VON CHOSSY TRIO

Life Theater

Bezetting:

Franz von Chossy (piano),
Clemens van der Feen (contrabas),
Kristijan Krajncan (drums).

Datum en plaats:

16 maart 2019,
Fenix Music Factory,
Rotterdam.

Zijn nieuwste album 'Life Theater' werd al een jaar geleden opgenomen. Maar zoals dat kan gaan in het leven, kregen andere zaken voorrang. Pianist Franz von Chossy presenteerde zijn derde trio-cd daardoor pas onlangs in het Bimhuis. De eerste aftrap werd een dag eerder genomen in de intieme zaal van de Fenix Music Factory, waar gastheer Henk Hupkes met gepaste trots zijn prachtige zelf geconstrueerde concertvleugel beschikbaar stelde.

Van Chossy's openingszinnen verbeeldden een klanktaal die raakt aan de impressionistische bespiegelingen van Franse componisten. Er klonken meditatieve frasen. Lyrische noten meanderden door de ruimte totdat er een overgang ontstond naar een gepuncteerd ritme. Gepassioneerd zwelde het verhaal aan tot een symfonische climax, waarin de muziek orkestrale proporties aannam. Die energie vloeide geleidelijk over in een episode van dwalende mijmeringen. De compositie is zorgvuldig opgebouwd, maar heeft eveneens een ongedwongen karakter. Waarschijnlijk heeft Von Chossy tijdens zijn studie filmmuziek, die hij in New York volgde bij Edward Green, vaardigheden ontwikkeld die hem in staat stellen om muzikale lijnen zodanig te creëren, dat er een onnadrukkelijke impact ontstaat.

Op zesjarige leeftijd kruipt Franz von Chossy (München, 1979) achter de piano en stimuleert zijn moeder hem om zich klassiek te scholen. Daarnaast moedigt zijn Oekraïense oma hem aan om volksmuziek op de accordeon te spelen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Franz von Chossy. (Foto: Sjahin During)

Voor zijn studie jazzpiano verhuist Franz naar Nederland, waar hij in Amsterdam les neemt bij onder anderen Rob Madna. Daarna vertrekt hij naar New York waar hij studeert bij Kenny Barron, Garry Dial, Dave Liebman, John Taylor en Kenny Werner. Op dit moment is hij zelf docent aan Codarts in Rotterdam. Von Chossy wortelt in een breed spectrum van tradities die samenkomen in een persoonlijk idioom. Hij is een gepassioneerd dichter, die zijn strofen schetst in sprankelende lijnen en robuuste climaxen. Hij maakt wendingen waarin de energie onverwacht verandert in lichtvoetige lyriek en creëert verstilde momenten, verwondering en miniaturen met verfijnde diepgang. Von Chossy heeft een elegante stijl en hanteert een veelkleurig palet.

Met 'Life Theater' verbeeldt Von Chossy de ontwikkelingsfasen van het leven. De composities hebben allemaal een persoonlijke achtergrond. In zijn arrangementen heeft hij onmiskenbaar gestreefd naar samenhang en nuance. In zijn samenwerking met contrabassist Clemens van der Feen en de Sloveense drummer Kristijan Krajncan ontstaat een jazzensemble van formaat. Hoewel de muziek tot in detail is uitgeschreven, vormt dat geen belemmering voor een avontuurlijke invulling van het samenspel. Anders dan in klassieke en traditionele muziek worden de interacties vooral bepaald door het moment en zijn die spontaan in hun uitwerking.

Pianist, componist en arrangeur Franz von Chossy slaagt buitengewoon goed in zijn eigenzinnige opvatting over schoonheid en muzikale welsprekendheid.

Roland Huguenin

Een foto van dit concert staat op pagina 22.

REIN DE GRAAFF TRIO

Alto Madness

Bezetting:

Benjamin Herman, Maarten Hogenhuis,
Marco Kegel (altsax),
Ronnie Cuber (baritonsax),
Rein de Graaff (piano),
Marius Beets (contrabas),
Eric Ineke (drums)

Datum en plaats:

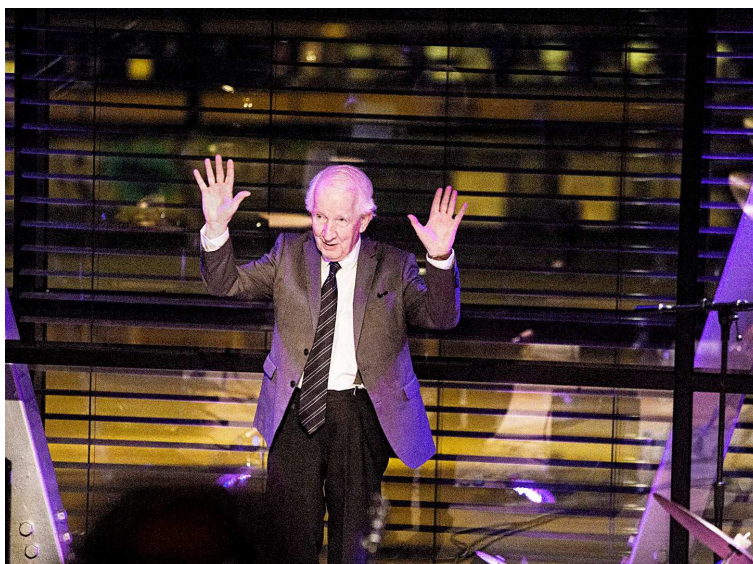
15 maart 2019,
Bimhuis,
Amsterdam.

Sommige dingen zijn zo vanzelfsprekend in het bestaan verankerd, dat het pas opvalt als het moment komt waarop die vanzelfsprekendheid eindigt. Met 143 concerten (*) in 46 'dienstjaren' is Rein de Graaff een ijkpunt in de geschiedenis van het Bimhuis. Maar Rein speelt het liefst 'jazz uit de tijd van de jazz', zoals Bert Vuijsje het verwoordt, en die tijd was jaren voordat het Bimhuis zou worden opgericht. In de huidige tijd is het jazzlandschap zodanig veranderd, dat Rein zich op frivole toon afvraagt of er na deze avond ooit nog bebop in het Bimhuis zal klinken.

Rein leidt de avond zelf in. "Voor mij is deze avond een beetje beladen want dit is mijn laatste concert in het kader van mijn afscheidstournee. Op een gegeven moment kwam ik tot het besef dat ik zestig jaar heb gespeeld, dat het mooi is geweest en dat het ook niet mooier gaat worden. In het Bimhuis heb ik vanaf de eerste dag gespeeld. Op 1 oktober 1974 gaf ik het openingsconcert met mijn kwartet, samen met saxofonist Dick Vennik, drummer Eric Ineke en bassist Henk Haverhoek. Met die groep zijn we heel vaak in het Bimhuis geweest en daarnaast ook met een hele stoet Amerikaanse jazzhelden en -legenden, zoals Dexter Gordon, Clifford Jordan, Johnny Griffin, Von Freeman, Bob Cooper, Bud Shank, Conte Candoli en Herb Geller. Van al die concerten kreeg ik van de Bimhuis-technici opnames mee naar huis. Als ik terugluister naar die concerten, beleef ik alles opnieuw. Dat zijn mooie ervaringen. Ik speel nog altijd bebop, ballads en blues, de muziek waar ik mee ben opgegroeid, en dat ga ik vanavond ook weer doen."

Rein introduceerde zijn trioleden en ging weergaloos los in 'Godchild'. Zijn gepolijste en energieke spel spreekt tot ieders verbeelding. Daarna betraden de altisten het podium om zinderende solo's te spelen in 'Ornithology'. Als laatste verscheen Ronnie Cuber op het podium.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Rein de Graaff neemt afscheid van het publiek.
(Foto: Joke Schot)

Ook hij voelt zich helemaal thuis in de bebop en jaagt zijn baritonsax naar een duizelingwekkende hoogte. De eerste set bruist en swingt 'ouderwets' als een tierelier.

Na de pauze sprak Eric Ineke een dankwoord. "Beste Rein, wij ontmoetten elkaar in 1965. In de Haarlemse jazzclub hoorde ik een pianist die met een enorme bevoegenheid pure bebop speelde. Perfect, zoals ik het alleen van platen kende. Het klikte direct tussen ons. In 1968 speelden we opnieuw samen in De Mambo Bar in Groningen, waar we Hank Mobley begeleidden. In 1971 werd ik de vaste drummer in jouw kwartet en later ook in het trio. We gaven talloze concerten, deden vier tournees per jaar met de 'stoomcursus bebop' en speelden samen met onnoemelijk veel coryfeeën. Legendarisch, ook voor onszelf, waren de concerten met Dave Liebmann en met Phil Woods. Het was fantastisch Rein, dank je wel!"

Ook in de tweede set stuwde het gelegenheidsseptet het niveau van de muziek naar een tijdloze beleving. Er werd adembenevend gespeeld. Het enthousiasme van de blazers had uiteraard een competitief randje. In de solo's werd de onderlinge druk flink opgevoerd en het samenspel was messcherp. Het Bimhuis droop. Maarten Hogenhuis oogstte het hardste applaus. Met enorme inzet heeft Rein de Graaff een belangrijke bijdrage geleverd aan de ontwikkeling van de jazz in Nederland. Talent en ondernemerschap brachten hem in contact met zijn Amerikaanse jazzhelden, die hij vervolgens introduceerde op de Nederlandse podia. Zijn uitdaging werd een levensmissie. Rein gaat het rustiger aan doen, maar heeft het optreden nog niet definitief vaarwel gezegd.

In het Bimhuis kwam hij nog even terug op het podium om solo 'Ev'ry time we say goodbye' te spelen. De zaal brak een beetje, maar Rein hield stand in zijn prachtige versie van deze evergreen.

Roland Huguenin

PS:

Naar verluidt spelen Rein de Graaff en Ronnie Cuber dit jaar op het North Sea Jazz Festival.

(*)

Alle data van de concerten die Rein de Graaff in het Bimhuis gaf zijn terug te vinden via de zoekfunctie op de Bimhuis-website.

Meer foto's van dit concert op pagina 21.

LIZZ WRIGHT

Grace

Bezetting:

Lizz Wright (zang, percussie, piano),
Adam Levy (gitaar),
Bobby Sparks (Hammond B3, piano),
Ben Zwerin (bas),
Michael Jerome Moore (drums).

Datum en plaats:

13 maart 2019,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Lizz Wright met haar band. (Foto: Joke Schot)

Na enkele jaren afwezigheid was Lizz Wright terug in Rotterdam om het contact met haar fans nieuw leven in te blazen. LantarenVenster, strak uitverkocht, had de flexibele zaalinrichting in de 'actieve' poppodiumstand gezet. Het publiek komt wat aarzelend op gang, maar wordt direct uit de tent gelokt met een dampende uitvoering van 'Walk with me, Lord'. Een duidelijk signaal om los te mogen gaan in een intense viering.

In 2017 bracht Lizz haar nieuwste album 'Grace' uit. Daarop keert ze terug naar haar 'roots': het diepe zuiden van Amerika. Als dochter van een dominee groeit ze op in een klein plaatsje in Georgia. In de kerk leert ze zingen en later studeert ze klassieke zang. Maar Lizz debuteert als soulzangeres en ontwikkelt zich verder als singer-songwriter via invloeden uit folk en country. Gospel en blues lijken haar toch het meest na aan het hart te liggen.

Lizz Wright is te vereenzelvigen met haar stem. Daarmee lijkt ze de essentie van het bestaan te kunnen raken. Met haar warme en vertrouwenwekkende persoonlijkheid schept ze rust en diepgaande bezieling. Ze zingt intens, gewetensvol en doorleefd, zonder zich een moment te forceren of over het lijntje te gaan. Haar band speelt glorieus.

Roland Huguenin

Meer concertfoto's op pagina 18.

Lizz Wright en Bobby Sparks. (Foto: Joke Schot)

'Lizz Wright zingt intens, gewetensvol en doorleefd, zonder zich een moment te forceren of over het lijntje te gaan.'

Lizz Wright en Bobby Sparks. (Foto: Joke Schot)

JANE BUNNETT AND MAQUEQUE

Bezetting:

Jane Bunnett (fluit, sopraansax),
Joanna Majoko (zang, percussie),
Dánae Olano (piano, zang),
Tailin Marrero (bas(gitaar),
Yissy García (drums),
Mary Paz (conga's, bata drums, zang).

Datum en plaats:

6 maart 2019,
Bimhuis,
Amsterdam.

Maqueque is een all-female band onder leiding van de Canadese fluitiste en saxofoniste Jane Bunnett. Wat in eerste instantie vooral opviel, was de jonge leeftijd van de leden van de band. Bunnett betrad als moederkloek het podium, gevolgd door een schare van Caribische twintigers. Even rees de gedachte dat het hier om een workshopachtig orkest ging, maar niets bleek minder waar. De band vormde een hechte eenheid, die de fenomenale fluitiste naar een hoger niveau tilde.

Bunnett is beroemd om haar mooie volle fluitgeluid en schitterende toon op sopraansax. Ze bleek in het Bimhuis ook nog eens uitstekend te kunnen scatten. Daarnaast viel de schitterende unisono op tussen zangeres Joanna Majoko en Bunnett. Fluit en stem versmolten in 'New angel' tot één stem.

Het hoogtepunt was ongetwijfeld de ode aan Bill Withers. In 'Ain't no sunshine' overtrof de band de uitvoering van de componist zelf, zonder af te doen aan de kracht en originaliteit van het stuk. In één woord: SCHITTEREND.

Het concert typeerde zich ook door een luchtige presentatie. Zo vertelde Bunnett dat ze zangeres Majoko had leren kennen via Facebook en dat ze pas later ontdekte wat een fantastische zangeres Majoko was. Na de pauze werd op ludieke wijze een Maria uit de zaal gehaald, die vervolgens op het podium met een verkoelende Spaanse waaier, zich mocht laten toezingen door de Cubaanse zangeres Estrella Acosta, die als gast een nummer mee zong.

Met Maqueque bracht Jane Bunnett Jazz ondergedompeld in een warm bad van Latin met een energie en enthousiasme die we sinds Dizzy Gillespie zelden nog gezien hebben.

Bart Hollebrandse

Jane Bunnett (met rood jasje) en Maqueque. (Persfoto)

NIEUWS (VERVOLG)

ROBERT GLASPER 'ARTIST IN RESIDENCE' OP KOMENDE EDITIE NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Toetsenist Robert Glasper is dit jaar 'artist in residence' van het North Sea Jazz Festival. Hij treedt op met zijn Robert Glasper Group aangevuld met Mos Def (vrijdag), met zijn akoestische trio aangevuld met DJ Jahi Sundance (zaterdag) en met Everything's Beautiful, een eerbetoon aan Miles Davis met onder anderen Bilal (zondag). North Sea Jazz 2019 vindt plaats op 12, 13 en 14 juli in Rotterdam Ahoy.

De organisatie van het festival maakte eind maart ook nog enkele nieuwe namen van de komende editie bekend: het Metropole Orkest met de zangeressen Lizz Wright, Becca Stevens en Camila Meza, Jasper van 't Hof B.E. Trio + Tony Lakatos, Kayhan Kalhor & Rembrandt Frerichs Trio, Mats Eilertsen Trio, Steve Gadd Band, Dee Dee Bridgewater, JD Allen Quartet featuring Liberty Ellman, Joey DeFrancesco Trio featuring Billy Hart, Jazzorchestra of the Concertgebouw, Niels Broos x Jamie Peet, Spinifex, Youn Sun Nah, Yuri Honing Acoustic Quartet en het Metropole Orkest met als speciale gasten saxofonist Ben van Gelder en gitarist Reinier Baas. Het volledige programma en de tijdschema's worden over een maand bekendgemaakt.

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan. Eind 2016 verscheen haar cd 'Like Songs Like Moons'. Deze is verkrijgbaar via iTunes, Amazon, CD Baby en ook <http://www.roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

DAGELIJKSE ROUTINE

Van mijn schoonmoeder kreeg ik deze week een boekje waarin de dagelijkse rituelen van bekende schrijvers, dichters, schilders, kunstenaars, componisten en muzikanten worden beschreven. Ik heb wel eens eerder geschreven over mijn dagelijkse routine, en ja, ik heb er wel een, maar ik moet toegeven dat hij bij de minste afleiding al compleet kan instorten. Op sommige momenten geef ik het te makkelijk op omdat er iets leuks voorbij komt en soms houd ik er juist te krampachtig aan vast waardoor ik nooit iets anders doe dan werken. Nu ik zo'n zes jaar als muzikant in New York City werk, begin ik in te zien dat ik dit alleen kan volhouden als ik een dagelijkse routine heb, mijn vrije tijd inplan en gedisciplineerd werk om mijn voorgenomen doelen te halen.

Ik baalde dan ook enorm toen ik er na het lezen van het boek achter kwam dat er niet een manier is die voor iedereen werkt. Er is geen geheime formule of een lijstje dat je af moet werken. De een werkt het liefst 's nachts, de ander 's ochtends, sommigen maar een paar uurtjes en anderen twaalf uur achter elkaar. Ernest Hemingway stond elke ochtend om zes uur op, zelfs als hij de avond daarvoor tot laat in het café zat, hij scheen immuun te zijn voor katers. Jane Austin schreef haar boeken terwijl haar zus en moeder rustig naast haar zaten te naaien, terwijl Mahler zich afzonderde in een hutje in het bos en zijn vrouw Alma de taak gaf ervoor te zorgen dat hij daar nooit gestoord zou worden. De schilder Francis Bacon dronk enorme hoeveelheden alcohol, at meerdere zware maaltijden per dag en gebruikte daarbij elke drug die maar voorhanden was en toch stond hij elke dag op als het licht werd om te schilderen. Wat me wel opvalt is dat veel van de beschreven kunstenaars tussen het werken door of na afloop lange wandelingen maakten om alles even te laten bezinken. Zo kwamen ze op nieuwe ideeën of namen ze het werk nog eens in zich op. Maar niet iedereen heeft tijd voor lange wandelingen, Franz Kafka kwam na een hele dag werken op een kantoor thuis bij zijn gezin en kon pas vanaf elf uur 's avonds beginnen met schrijven.

Ik wil zo graag een makkelijke weg vinden om dit voor mezelf op te lossen, maar die lijkt er niet te zijn. Het enige wat ik weet is dat ik de perfecte balans moet vinden. Precies genoeg werk, precies genoeg studie, precies genoeg vrije tijd en dan ook nog flexibel zijn.

Het leuke aan het boek 'Dagelijkse Rituelen' is dat het al die kunstenaars en creatievelingen ook niet gemakkelijk afging. Net als ik probeerden zij ook jarenlang een goede balans te vinden. Dmitri Shostakovich en Frederic Chopin zaten ook in de knoop met hoe ze dit nu allemaal moesten aanpakken. De Amerikaanse componist Morton Feldman zei jarenlang: 'Als ik maar een comfortabele stoel kon vinden, dan zou ik net zo goed worden als Mozart.'

Het is altijd weer heerlijk om te zien dat je niet de enige bent die het af en toe even helemaal niet meer weet...

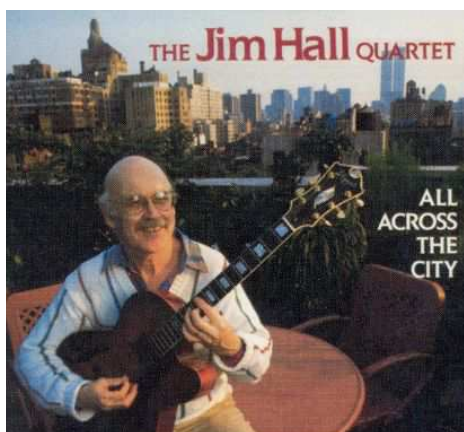
Beluister Roos Plaatsman/Rose Ellis hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=duKba6sd1G0>

HET VERHAAL VAN...

GOOD FRIDAY BLUES THE MODEST JAZZ TRIO

15 april 1960: Goede Vrijdag, de christenen herdenken het lijden en sterven van de Heer. Twee weken eerder, op vrijdag 1 april 1960 nam het Modest Jazz Trio in Los Angeles de plaat 'Good Friday Blues' op. Uitleg over het waarom van de titel vernemen we niet meer van de muzikanten zelf, ze zijn alle drie overleden: gitarist Jim Hall (4 december 1930 - 10 december 2013), bassist Red Mitchell (20 september 1927 - 8 november 1992), bassist Red Kelly (29 augustus 1927 - 9 juni 2004).

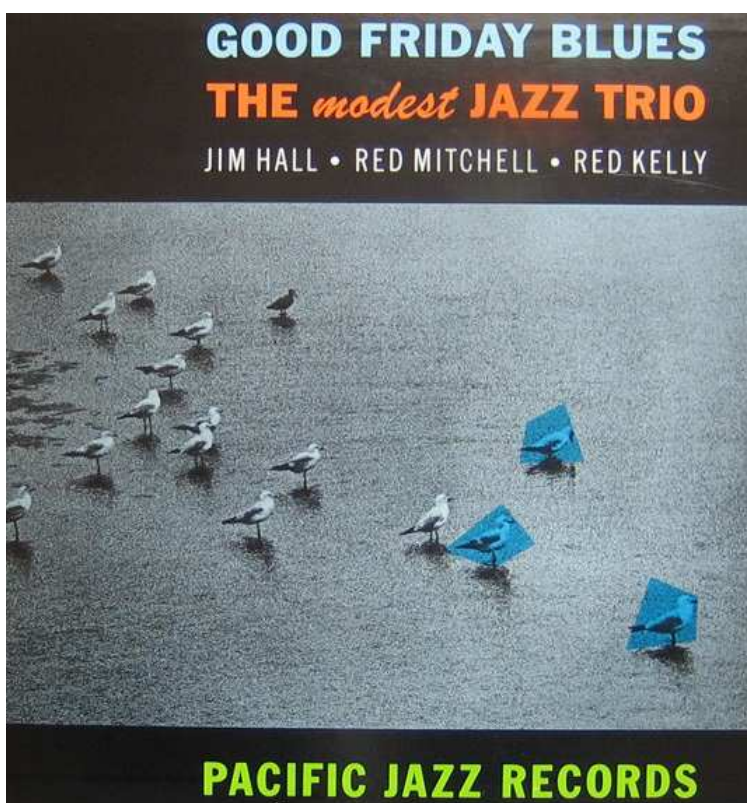
Jim Hall is virtuoos op elektrische gitaar, speelde met alle groten van de jazz. Zoek eens zijn 'All Across The City' van mei 1989, met pianist Gil Goldstein, Steve LaSpina op bas en Terry Clarke op drums. Op die plaat, een mooie versie van Monks 'Bemsha swing', (Concord 4384).

Koch Jazz 8533 is de plaat 'Hear Ye!!!! Hear Ye!!!!' van het **Red Mitchell/ Harold Land Quintet** van 14 oktober 1961, met Red Mitchell op bas, Carmell Jones op trompet, Harold Land op tenorsax, pianist Frank Strazzeri en drummer Leon Petties. In Stockholm nam Red Mitchell in november 1972 enkele titels op met Toots Thielemans, de Deense violist Sven Asmussen en met Ed Thigpen op drums.

Bassist **Red Kelly** speelde in diverse bigbands, Stan Kenton, Harry James. Kwam in 1954 naar Europa met de Third Herd van Woody Herman, waarvan opnamen van 4 april 1954 in Stockholm.

...vervolg in de rechterkolom

Als muzikanten in de vorige eeuw in de studio gingen, werden ze betaald voor hun opnamen. Als hun song later een tophit werd, rinkelde de kassa niet meer. Voor de 'Good Friday blues', een compositie van Red Mitchell, zullen de dollars niet gerinkeld hebben, we vinden slechts één versie op plaat. Het stuk zal niet bijster veel gespeeld zijn door anderen, dus geen auteursrechten hebben opgeleverd. Het was Jim Halls debuut als leider; Red Mitchell speelt piano in plaats van contrabas. Het is een stuk waarbij de muzikanten hartelijk met elkaar omgaan, de speelvreugde is intens. De piano klinkt als hard ijzer, en dat de plaat vijf sterren kreeg in het Amerikaanse jazzmagazine Down Beat is nogal bizar. Op de verzamelaar Fresh Sound 308 (drie elpees op twee cd's) is 'Good Friday Blues' verdeeld over cd 1 en cd 2. De andere elpee is 'Rejoice!', live in de Renaissance in Hollywood, oktober 1960, met Jim Hall, Red Mitchell op cello, pianist Frank Strazzeri, bassist Jimmy Bond en Frank Butler op drums. De derde LP is 'Jazz Guitar' van het Jim Hall Trio met pianist Carl Perkins en Red Mitchell op bas, opgenomen Hollywood januari 1957.

19 april 2019, Goede Vrijdag, een dag gehuld in diepe duisternis. Niet getreurd, zoek Red Mitchells 'Good Friday blues', en denk eraan, 'Blues make a difference on Good Friday', aldus de Carlton Football Club uit Australië.

PRO MEMORIE: zowat alle informatie over jazz en blues is op internet te vinden. Via YouTube zijn duizenden jazzstukken te beluisteren. Maar denken jazzfans met een smalle beurs er genoeg aan dat jazz-cd's geleend kunnen worden in de bibliotheek/mediatheek? Waarom daar niet van profiteren? De culturele overheid zorgt voor ons!

Erik Marcel Frans

Beluister hier de 'Good Friday blues':
<https://www.youtube.com/watch?v=W5mYIZlvPWc>

VARIA

Nieuwe nummer Jazz&mo' uit

Jazz&mo' 7 is uit. In dit nummer staat de vrije improvisatie centraal. De man op de cover, Dirk Serries, wordt binnenin geïnterviewd door Guy Peters. Karel Van Keymeulen interviewde de oudgediende Vlaamse improvisatoren Fred van Hove, Ivo Vander Borght, Paul Van Gysegem, André Goudbeek, Patrick De Groote en Cel Overberghe. Jordi De Beule praatte met de pianisten Craig Taborn en Vijay Iyer. Pianist Erik Vermeulen, drummer Eric Thielemans, bassist Nils Vermeulen en pianist Fulco Ottervanger hebben het over vrij improviseren en grenzen. Vibrafoniste Els Vandeweyer is improviserende Belg in Berlijn. Pianist Bram De Looze doet wat geen Belg ooit deed (interview door Sven De Potter). Ook het label eNEGOCITO Records, goed voor tien jaar vrij improviserende platen, komt aan bod.

Meer info: <https://jazzandmo.be/>

Expositie Joachim Feigl in Bimhuis

Geïnspireerd door 'In a silent way' van Miles Davis, reisde de Duitse fotograaf Joachim Feigl de hele wereld over om lege jazzclubs te fotograferen. Elke zaal heeft een eigen sfeer, die net zo onderscheidend is als de muziek die er 's avonds gespeeld wordt. Jazzclubs in Moskou, New York, Zurich, Beijing, Singapore, Seoul, Chicago, Praag, Frankfurt, Brussel, Basel, Stuttgart, Sydney, San Francisco, Madrid en Amsterdam zijn vanaf 1 april in een expositie van zijn werk te zien in het Bimhuis café.

JAZZ IN BEELD

Pianist Bram Weijters trad 13 maart met zijn Crazy Men in CC De Kimpel in Bilzen op. Met: Sam Vloemans (trompet), Andrew Claes (tenorsax, ewi en elektronica), Vincent Brijs (baritonsax), Dries Laheye (basgitaar) en Steven Cassiers (drums). Jean Schoubs maakte de bovenstaande foto.

INGEZONDEN

Airegin

In Jazzflits 314 stond een reeks discografische notities van Erik Marcel Frans inzake 'Airegin', het nummer van saxofonist Sonny Rollins. Lezer Joop van der Leij heeft nog een toevoeging. Het betreft de cd 'Hod O'Brien Meets Sal Nistico – Live From The Netherlands' met Sal Nistico, tenorsaxofoon; Hod O'Brien, piano; Harry Emmery, contrabas en John Engels, drums. Van der Leij maakte de opnamen hiervoor op 13 december 1986 in Porgy en Bess, Terneuzen.

"Op deze cd spelen Nistico, O'Brien, Emmery en Engels ook een mijns inziens vermeldenswaardige versie van 'Airegin'."

Bebop Best,

Joop van der Leij, Hoornaar

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 25 maart 2019

1 Catherine Russell

Alone Together
(Dot Time)

2 Vanessa Rubin

Vanessa Rubin Sings Tadd Dameron
(Nibur)

3 Greg Murphy

Bright Idea
(Whaling City Sound)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortzen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort, Jorre Reynders,

• Ton Ouwehand en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp

van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS MEI

BRUSSELS JAZZ WEEKEND

Binnenstad, Brussel

24 tot en met 26 mei 2019

(www.brusselsjazzweekend.be)

BREDA JAZZ FESTIVAL

Binnenstad, Breda

30 mei tot en met 2 juni 2019

(<https://www.bredajazzfestival.nl/>)

FESTIVALS MEI

Kamasi Washington speelt in Luik. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ À LIÈGE

Diverse locaties, Luik

16 tot en met 19 mei 2019

(<http://www.jazzaliege.be>)

Met onder anderen: Sun Ra Arkestra, Vincent Peirani, The Wrong Object, John Scofield, Kamasi Washington, Rymden, Youn Sun Nah, Fred Hersch en Cecile McLorin Salvant.

AMERSFOORT JAZZ FESTIVAL

Binnenstad, Amersfoort

23 tot en met 26 mei 2019

(<https://www.amersfoortjazz.nl>)

Met onder anderen: Deborah Brown, Jasper van 't Hof, Sun-Mi Hong, Anna Serierse, Sanne Rambags, Bert van den Brink, Peter Beets, Karel Boehlee, Rob van Bavel, Henk Meutgeert New Jazz Orchestra, de BVR Flamenco Big Band en saxofonist Tony Vos met de Amersfoortse bigband OTM.

TAKE OFF MUSIC EVENT

Podium Duyker, Schouburg De Meerse, Hoofddorp

24 tot en met 26 mei 2019

(<http://www.meerjazz.nl>)

Met onder anderen: Metropole Orkest & China Moses, Fay Claassen, Manouche Swing, Paul van der Feen, Bridgetown Jazzband en Loet van der Lee Trio.

INTERNATIONAL BIG BAND CONOURS

Podium Duyker, Schouburg De Meerse, Hoofddorp

25 mei 2019

(<http://www.meerjazz.nl/special/programma-ibbc-2019>)

Deelnemers Topklasse: Big Band Blast! o.l.v. Nils van Haften; Prague JJ Conservatory Jazz Orchestra o.l.v. Milan Svoboda, Landesjugendjazzorchester Hamburg o.l.v. Lars Seniuk; Codarts Young Talent Bigband o.l.v. Søren Ballegaard en Berlin Jazz Composers Orchestra o.l.v. Christof Griese

Deelnemers Eerste klasse: Eindhoven Jazz Orchestra o.l.v. Nick Caris; Humboldt Big Band o.l.v. Armando Carrillo Zanuy; Jelgava's Youth Big Band o.l.v. Raitis Asmanis; North East Ska Jazz Orchestra o.l.v. Max Ravanello; Groove m.b.H. o.l.v. Michael Kröger; Big Band Utrecht o.l.v. Martien de Kam; University of Surrey Big Band; Blue Note Big Band o.l.v. Bernd Gaudera; Amsterdam Big Band o.l.v. Simon Lutz en Silent Explosion Orchestra o.l.v. Kevin Naßhan.

LIZZ WRIGHT, 12 MAART 2019, LANTARENVENSTER, ROTTERDAM

JAZZ IN BEELD

Lizz Wright. (Foto: Joke Schot)

Lizz Wright en band. (Foto: Joke Schot)

JASPER VAN 'T HOF, 24 MAART 2019, HOT HOUSE, LEIDEN

JAZZ IN BEELD

Jasper van 't Hof (links) en Stefan Lievestro. (Foto: Marcel Schikhof)

Stefan Lievestro (links) en Jamie Peet. (Foto: Marcel Schikhof)

SAX CONNECTION, 24 MAART 2019, CC DE MUZE, HEUSDEN-ZOLDER

JAZZ IN BEELD

Sam Dillon (is ook lid van de Village Vanguard Big Band). (Foto: Jean Schoubs)

John Snauwaert. (Foto: Jean Schoubs).

REIN DE GRAAFF, 15 MAART 2019, BIMHUIS, AMSTERDAM

JAZZ IN BEELD

Rein de Graaff. (Foto: Joke Schot)

Eric Ineke. (Foto: Joke Schot)

FRANZ VON CHOSSY, 16 MAART 2019, FENIX MUSIC FACTORY, ROTTERDAM **JAZZ IN BEELD**

Franz von Chossy Trio. (Foto: Roland Huguenin)